

AVRUPA İNSAN HAKLARI MAHKEMESİ

**İKİNCİ DAİRE
GÜLİZAR TUNCER -TÜRKİYE DAVASI**

(Başvuru no:23708/05)

KARARIN ÖZET ÇEVİRİSİ

STRAZBURG

21 Eylül 2010

İşbu karar AİHS'nin 44/2 maddesinde belirtilen koşullar çerçevesinde kesinleşecektir. Şekli düzeltilmelere tabi olabilir.

USUL

Türkiye Cumhuriyeti Devleti aleyhine açılan (23708/05) no'lu davanın nedeni, T.C. vatandaşı Gülizar Tuncer'in (başvuran) Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne 06 Haziran 2005 tarihinde İnsan Hakları ve Temel Özgürlüklerin Korunmasına ilişkin Sözleşme'nin (Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi - AİHS) 34. maddesi uyarınca yapmış olduğu başvurdur.

Başvuran, İstanbul Barosu avukatlarından Ö. Kılıç tarafından temsil edilmektedir.

OLAYLAR

I. DAVANIN KOŞULLARI

Avukat olan başvuran, 1966 doğumludur ve İstanbul'da ikamet etmektedir.

22 Aralık 2001 tarihinde saat 13.30'a doğru başvuran, çok sayıda kişiden oluşan bir grupla birlikte F Tipi Cezaevlerinde tutuklu bulunan kadınlara kart postal yollamak ve basın açıklaması yapmak amacıyla Galatasaray Postanesi'ne gitmiştir.

Güvenlik güçleri sözkonusu topluluğu dağıtmak amacıyla müdahalede bulunmuşlardır. Başvurana göre, polis memurları kendisine ve göstericilere şiddet uygulamıştır.

Aynı gün, saat 16.00'da başvuranın üst dudağında küçük bir kesik, başında ve boynunda ağrı olduğunu belirten bir sağlık raporu düzenlenmiştir.

Yine aynı gün, saat 18.00'da başvuran serbest bırakılmıştır.

A. Kötü muamele hakkındaki şikayet

29 Aralık 2001 tarihinde, başvuran, Çevik Kuvvet Amiri, Çevik Kuvvet'e bağlı polis memurları, İstanbul Emniyet Müdürü, şiddet, aşağılama, yasadışı gözaltı, özgürlüğe yönelik tehditler ve toplantı özgürlüğü hakkının kullanımını engellemekten olay yerinde bulunan polis memurları hakkında Beyoğlu Cumhuriyet Savcılığı'na şikayette bulunmuştur. Şikayetinde, başvuran, davranışları ve kendisine uyguladıkları şiddetle güvenlik güçlerinin, başvurana göre, yasa ile güvence altına alınan toplantı ve basın açıklaması yapma özgürlüğü hakkını ihlal ettiklerini belirtmiştir. Başvuran, şikayetinde gözaltının meşruluğuna da itiraz etmiştir. Nitekim başvuran, polis memurlarının göstericiler dağılmak üzereyken güç kullanarak göstericileri durdurduklarını ardından gözaltına aldıklarını iddia etmiştir. Başvuran özellikle AİHS'nin 3. ve 11. maddesine atıfta bulunmaktadır.

8 Mart 2002 tarihinde, başvuran hakkında düzenlenen 22 Aralık 2001 tarihli sağlık raporu göz önüne alındığında, Beyoğlu Adli Tıp Kurumu, sözkonusu yaraların başvurana bir günlük işgöremez raporu verilmesini gerektirdiği sonucuna ulaşmıştır.

8 Ocak 2004 tarihinde, Cumhuriyet Savcılığı, polis memurları tarafından yapılan uyarılara rağmen başvuranın yasadışı bir gösteriye katıldığı gerekçesi ile polis memurları hakkında takipsizlik kararı vermiştir. Cumhuriyet Savcılığı, polis memurlarının, 2911 sayılı Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Kanununun 24. maddesi ile öngörülen güce başvurma haklarını kullanmakla yetindiklerine kanaat getirmiştir.

19 Şubat 2004 tarihinde, başvuran, sözkonusu karara Beyoğlu Ağır Ceza Mahkemesi'nde itiraz etmiştir. Başvuran, yerde sürüklendiğini, saçının çekildiğini, tokat atıldığını, aşağılandığını, polis memurlarının uyarıda bulunmadan müdahalede bulunduklarını ve başvurana göre, polis memurlarının müdahalesi kameraya çekilmesine rağmen, Savcılığın, kanıt unsurlarını bir araya getirmediğini, olayların seyrini belirlemek için soruşturma yürütmediğini iddia etmiştir. Başvuran, Savcılığın ilgili sağlık raporlarını göz önüne almadığını ifade etmiştir. Son olarak, başvuran, ihtilaf konusu gösteriye katılmasına ilişkin yargılamanın 28 Haziran 2002 tarihli beraat kararı ile sona erdiğini belirtmiştir.

18 Haziran 2004 tarihli bir kararla, Ağır Ceza Mahkemesi, dosyanın içeriğine ve 8 Ocak 2004 tarihli Savcılık kararının gerekçesine dayanarak sözkonusu başvuruyu reddetmiştir.

12 Nisan 2005 tarihinde, başvuran, Ağır Ceza Mahkemesi kalemindeki sözkonusu kararın tebliğini elden almıştır.

B. Başvuran hakkında başlatılan cezai kovuşturmalar

Sözkonusu süre zarfında, 17 Ocak 2002 tarihinde, Beyoğlu Cumhuriyet Savcılığı, başvuran ile birlikte otuz altı kişiyi yasadışı bir gösteriye katılmakla suçlamıştır.

28 Haziran 2002 tarihinde, Beyoğlu Asliye Ceza Mahkemesi, eyleminin suç unsuru oluşturmadığına kanaat getirerek başvuranın beraatına karar vermiştir.

HUKUK

I. AİHS'NİN 3. MADDESİNİN İHLAL EDİLDİĞİ İDDİASI HAKKINDA

Başvuran, polis şiddetine maruz kaldığını iddia etmekte ve polis memurlarının aşırı ve orantısız bir güce başvurduklarını ileri sürmektedir. Bu bağlamda başvuran, iddialarını ileri sürmek için etkili bir başvuru yolundan yararlanamamaktan şikayetçidir. Başvuran, AİHS'nin 3. maddesine atıfta bulunmaktadır.

Hükümet, sözkonusu iddiaya itiraz etmektedir.

A. Kabuledilebilirliğe ilişkin

Hükümet, iç hukuk yollarının tüketilmediği kapsamında yapmış olduğu kabuledilemezliğe dair itirazını sunmaktadır. Hükümet, başvuranın, tazminat elde etmek amacıyla Devlet'e veya güvenlik güçlerine karşı iç hukukta öngörülen idari veya hukuki başvuru yollarını kullanmadığını savunmaktadır.

Başvuran, Hükümet'in itirazına karşı çıkmaktadır.

AİHM, ilk önce, başvuranın, katıldığı gösteriyi dağıtmak amacıyla polis müdahalesi sırasında kötü muameleye maruz kalmaktan şikayetçi olduğunu kaydetmektedir. Bu bağlamda AİHM, daha önce mevcut davadakine benzer koşullarda böyle bir itirazı reddettiğini hatırlatmaktadır (bkz, diğerleri arasından, *Sonkaya-Türkiye*, başvuru no: 11261/03, 12 Şubat 2008, *Nurgül Doğan-Türkiye*, başvuru no: 72194/01, 8 Temmuz 2008 ve *Mecail Özel-Türkiye*, başvuru no: 16816/03, 14 Nisan 2009). İşbu davayı inceleyen AİHM, Hükümet'in mevcut davada farklı

bir sonuca ulaşmak için ikna edici hiçbir tespit ve argüman sunmadığını gözlemlemektedir. Dolayısıyla Hükümet'in itirazının reddedilmesi uygun olacaktır.

Kabuledilebilirlik ile ilgili olarak, AİHS'nin 35. maddesinin 3. paragrafı çerçevesinde başvurunun dayanaktan yoksun olmadığını kaydeden AİHM, ayrıca, başka açılardan bakıldığında da kabuledilemezlik unsuru bulunmadığını tespit eder. Bu nedenle başvuru kabuledilebilir niteliktedir.

B. Esas

1. Kötü muamele iddialarına ilişkin

Başvuran, yerde sürüklendiğini, dayak yediğini, hakarete uğradığını iddia etmekte ve beyanına göre, sözkonusu muamelelerin kameraya çekilenlerden ve ulusal kanallarda yayınlananlardan daha aşağılayıcı olduğunu iddia etmektedir.

Hükümet, çok sayıdaki kişinin 22 Aralık 2001 tarihli gösteriye katıldığını ifade etmektedir. Hükümet, sözkonusu gösterinin 2911 sayılı Kanuna aykırı olduğunu ve Hükümet'in beyanına göre, polisin birçok kez yaptığı uyarılara rağmen gösterici grubun dağılmadığını savunmaktadır. Hükümet, şayet başvuran yakalandı ise bunun polise karşı koyan grubun içerisinde yer almasından kaynaklandığını belirtmektedir; başvuran bu esnada meydana gelen kargaşa sırasında yaralanmıştır.

Ayrıca, *Rehbock-Slovenya* (başvuru no: 29462/95) kararına atıfta bulunarak, Hükümet, başvurana uygulanan fiziksel gücün başvuranın tutumu ile orantılı olduğunu savunmaktadır. Hükümet'e göre, başvuran tarafından sunulan sağlık raporu göz önüne alındığında, polis memurları başvurana karşı aşırı bir güç kullanmamışlardır ve müdahaleleri izlenen amaca yani yasadışı bir gösteriyi dağıtma amacına uygundur.

Hükümet, başvuranın, AİHS'nin 13. maddesi uyarınca ulusal makamların etkili bir soruşturma yürütmedikleri iddiasına karşı çıkmaktadır. Hükümet'e göre, Savcılık, olayların meydana geldiği dönemde yürürlükte olan yasaya riayet ederek kararını vermiştir. *Conka-Belçika* kararına atıfta bulunarak (başvuru no: 51564/99) Hükümet, başvuru yolunun etkililiğinin, ulusal makamların başvuran lehine karar vermesini gerektirmediğini savunmaktadır.

AİHM, her şeyden önce, kişi özgürlüğünden yoksun kaldığında veya daha genel olarak güvenlik güçleri ile karşı karşıya kaldığında, kendi tutumu gerektirmedikçe kendisine karşı fiziksel güç kullanılmasının insanlık onuruna bir saldırı olduğunu ve ilke olarak AİHS'nin 3. maddesi ile güvence altına alınan hakkın ihlal edildiğini hatırlatmaktadır (bkz, *R.L. ve M.-J.D.-Fransa*, başvuru no: 44568/98, 19 Mayıs 2004, *Bakbak-Türkiye*, başvuru no: 39812/98, 1 Temmuz 2004 ve *Ribitsch-Avusturya*, 4 Aralık 1995).

Mevcut davada, AİHM, başvuranın sağlık muayenesi sırasında tespit edilen yara ve ağrıların, başvuranın katıldığı 22 Aralık 2001 tarihli gösteride polis tarafında yakalanması esnasına meydana geldiklerine itiraz edilmediğini kaydetmektedir (*Klaas-Almanya*, 22 Aralık 1993). İhtilaflı olayın hemen ardından düzenlen ve Hükümet'in itiraz etmediği başvurancaya sunulan sağlık raporu temelinde AİHM, başvuranın mağduru olduğu muamelelerin AİHS'nin 3. maddesi kapsamına girdiği kanaatindedir.

Dolayısıyla AİHM'ye mevcut davada kullanılan gücün orantılı olup olmadığını araştırmak düşmektedir. Bu bağlamda AİHM, meydana gelen yaralanmalara ve yaralanmaların meydana geldiği koşullara büyük önem atfetmektedir (sözü edilen *R.L. ve M.-J.D., Rehbock-Slovenya*, başvuru no: 29462/95 ve sözü edilen *Klaas*).

Hükümet, başvurana karşı kullanılan gücün, başvuranın tutumu ile orantılı olduğunu, sözkonusu gösterinin yasadışı olduğunu ve aralarında başvuranın da bulunduğu göstericilerin polisin dağılın uyarılarını reddettiğini ve güvenlik güçlerine karşı koyduklarını savunmaktadır.

AİHM, şikayeti ile Savcılık tarafından verilen takipsizlik kararına karşı yaptığı itiraz başvurusunda başvuranın, güvenlik güçlerinin göstericiler dağılmak üzereyken hiçbir uyarıda bulunmadan müdahale ettiklerini belirttiğini kaydetmektedir. Savcılığın ilgili sağlık raporlarını dikkate almadığını iddia eden başvuran, ihtilafı gösteriye katılması nedeniyle açılan davanın beraatı ile sonuçlandığını belirtmiştir.

Başvuranın yasadışı bir gösteriye katıldığına dair Hükümet'in itirazı ile ilgili olarak, AİHM, eyleminin hiçbir suç unsuru oluşturmadığı gerekçesi ile başvuran hakkında Beyoğlu Asliye Ceza Mahkemesi tarafından beraat kararı verildiğini belirtmektedir. Bilahare AİHM, dava dosyasından gösterinin barışçıl nitelikli olduğu ve başvuranın saldırgan, tehlikeli veya silahlı olmadığı sonucuna ulaşıldığını kaydetmektedir (sözü edilen *R.L. ve M.-J.D.*). Başvuranın fiziksel olarak veya şiddetli bir şekilde polisler karşı çıktığı ortaya konmamıştır. Her ne olursa olsun dava dosyasında yer alan hiçbir unsur, polis tarafından bu kadar şiddetli bir güç kullanımının gerekli olduğunu kanıtlamamaktadır (sözü edilen *Kop*). Son olarak, AİHM, bir gösterinin dağıtılmasının, gösteriye katılanların yüzüne veya başına vurulan darbelerin sertliğini açıklamada yeterli olamayacağını hatırlatmaktadır (*Güler-Türkiye*, başvuru no: 49391/99, 10 Ocak 2006).

Bu bağlamda, başvuranın, polis memurlarının gösteriyi dağıtmak amacıyla şiddet kullandıklarını iddia etmesinden dolayı, AİHM, böyle bir muamelenin kamusal niteliğinin yeterli bir unsur oluşturabileceğini ve başkaları açısından böyle bir durum olmasa bile, mağdurun kendi içerisinde kendisini küçük düşmüş hissetmesi için yeterli olabileceğini hatırlatmaktadır (*Sultan Öner ve diğerleri-Türkiye*, başvuru no: 73792/01, 17 Ekim 2006).

Ortaya konan tespitler ve başvuran tarafından sunulan sağlık raporu göz önüne alındığında, AİHM, mevcut davada, Hükümet'in açıklamalarının, ne ikna edici argümanlara ne de başvuru gücün aşırı olmadığını veya mevcut davadaki gibi bir toplanmayı dağıtmak için böyle bir muamelenin kesinlikle gerekli olduğunu göstermek için ulusal mahkemeler tarafından yürütülen bir soruşturmaya dayandıkları kanaatindedir. Sonuç olarak, koşullar göz önüne alındığında, kullanılan güç aşırı ve haksızdır.

Bu itibarla, sözkonusu güç kullanımı, başvuranın Devlet'in sorumlusu olduğu insanlık dışı bir muamele olarak değerlendirdiği ve başvuranda yadsınamaz bir ağrıya sebep olan bir lezyona neden olmuştur.

AİHS'nin 3. maddesinin esas bakımından ihlal edildiği sonucuna ulaşılmaktadır.

2. Yürütülen soruşturmaların etkili niteliğine ilişkin

AİHM, bir kimse polis memurlarınca veya benzer hizmetlerdeki diğer devlet görevlilerince AİHS'nin 3. maddesine aykırı muamelelere maruz kaldığını savunulabilir bir şekilde iddia ettiğinde AİHS'nin 1. maddesi gereğince Devlet'in "yargısına tabi herkese Sözleşme'de tanımlanan hak ve özgürlükleri tanımak" genel yükümlülüğü ile birlikte sözkonusu hükmün etkili bir soruşturmayı zorunlu kıldığını hatırlatmaktadır (*Assenov ve diğerleri-Bulgaristan*, 28 Ekim 1998 tarihli karar, *Martinez Sala ve diğerleri-İspanya*, 2 Kasım 2004 ve *Ay-Türkiye*, başvuru no: 30951/96, 22 Mart 2005). Sözkonusu soruşturma sorumluların kimliklerini belirleyebilecek ve sorumluları cezalandıracak nitelikte olmalıdır. İşkence ve insanlıkdışı veya aşağılayıcı muamele ve cezaların yasaklanmış olması çok önemli olmakla birlikte, bu tür bir soruşturma gerçekleşmediği takdirde, bu yasak uygulamada etkili olmayacak ve bazı durumlarda kamu görevlilerinin neredeyse müeyyidesiz bir şekilde kontrollerine tabi kişilerin haklarını çiğnemeleri mümkün olacaktır (*Khachiev ve Akaieva-Rusya*, başvuru no: 57942/00 ve 57945/00, 24 Şubat 2005 ve *Menecheva-Rusya*, başvuru no: 59261/00).

Mevcut davada, AİHM, öncelikle, ihtilaflı gösteride yakalanışı sırasında başvurana uygulandığı iddia edilen kötü muamelelere itiraz edilmediğini belirtmektedir. Başvuran tarafından sunulan şikayetin ardından, Savcılık, polisin uyarılarına rağmen başvuranın yasadışı bir gösteriye katıldığı gerekçesi ile takipsizlik kararı vermiştir. Savcılık polis memurlarının 2911 sayılı Kanun'un 24. maddesi ile öngörülen güce başvurma haklarını kullandıkları sonucuna ulaşmıştır. Oysa AİHM, Savcılığın, başvurana ve ihtilaf konusu olayda görev yapan polis memurlarını dinlemeden sözkonusu karara ulaştığını gözlemlemektedir. Ayrıca Savcılık, şayet başvuran polis memurlarına direnmiş ise aralarında başvuranın da bulunduğu göstericileri dağıtmak için polis memurlarının müdahale yöntemini belirlemek için ulusal televizyonlar tarafından çekilen kayıtları izlemiş gibi görünmemektedir. Özellikle ne Savcılık ne de Ağır Ceza Mahkemesi Başkanlığı, başvuranın yüzünde tespit edilen yaranın meydana geliş şekline bir açıklama getirmeye çalışmıştır. Cumhuriyet Savcılığı, göstericilere karşı kullanılan gücün orantılı olup olmadığını incelemeyen gösteriler sırasında polisin müdahalesini öngören 2911 sayılı Kanunun hükümlerine atıfta bulunmakla yetinmiştir (*Serkan-Yılmaz-Türkiye*, başvuru no: 25499/04, 13 Ekim 2009). Bu bağlamda başvuran, sağlık raporuna dayanarak, Savcılık ve yetkili Ağır Ceza Mahkemesi önünde polislerle karşı direnmediğini iddia etmiştir. Nitekim yetkili ulusal makamlar, böyle iddiaların doğruluğunu değerlendirmek için ne olayları ortaya koymuş, ne sahip olduğu kanıt unsurlarını incelemiş ne de doğrudan tanıkları dinlemiştir (sözü edilen *Klaas*).

Bu bağlamda, AİHM, soruşturmanın başlatılmasında savcılar önemli bir rol üstlendiğinden, savcılardan, ihtilaflı müdahalenin konuya ilişkin yürürlükte olan diğer yasal gerekliliklerle bağdaşp bağdaşmadığının denetlenmesinin meşru olarak beklendiğini hatırlatmaktadır (bkz, sözü edilen *Kop*).

Sözkonusu unsurlar, AİHM'nin, başvurana karşı kullanılan gücün gerekli olup olmadığının belirlenmesinde ulusal mahkemeler tarafından yürütülen soruşturmanın yetersiz ve etkisiz olduğu sonucuna ulaşması için yeterlidir. Savunmacı Devlet'in AİHS'nin 3. maddesi uyarınca pozitif yükümlülüklerini yerine getirmediği sonucuna ulaşılmaktadır.

Bu itibarla AİHS'nin 3. maddesi usul bakımında ihlal edilmiştir.

II. AİHS’NİN 13. MADDESİNİN İHLAL EDİLDİĞİ İDDİASI HAKKINDA

AİHS’nin 13. maddesine atıfta bulunarak başvuran, polis memurları hakkında yapmış olduğu şikayetin takipsizlikle sonuçlanması nedeniyle iddialarını sunma imkanı sağlayan etkili bir başvuru yolundan faydalanamamaktan şikayetçidir. Başvuranın AİHS’nin 3. maddesi kapsamında yapmış olduğu şikayet gibi AİHS’nin 13. maddesi kapsamında yaptığı şikayetin kabuledilebilir ilan edilmesi gerekmektedir. Bununla birlikte, AİHS’nin 3. maddesinin usul bakımından ihlal edildiği sonucuna ulaştıran gerekçeler dikkate alındığında ve başvuranın iddiası göz önüne alındığında, AİHM, mevcut davada, sözkonusu hüküm açısından farklı hiçbir sorun ortaya konmadığı kanaatindedir (bkz, sözü edilen *Kop*).

III. AİHS’NİN 7, 9, 10 ve 11. MADDELERİNİN İHLAL EDİLDİĞİ İDDİASI HAKKINDA

AİHS’nin 7, 9 ve 10. maddelerine atıfta bulunarak, başvuran, suç teşkil etmeyen eylemler nedeniyle yakalandığını ve hakkında soruşturma başlatıldığını iddia etmektedir; ayrıca başvuran, basın açıklaması sırasında polislerin yapmış olduğu müdahalenin düşünce ve ifade özgürlüğüne yönelik bir müdahale olduğunu ifade etmektedir. Son olarak, başvuran, güvenlik güçlerinin müdahalelerinin, yakalanmasının ve gözaltına alınmasının AİHS’nin 11. maddesi ile güvence altına alınan haklarını kullanmada engel oluşturduğunu ileri sürmektedir.

Hükümet, sözkonusu şikayetler hakkında görüş bildirmemektedir.

AİHM, sözkonusu şikayetleri AİHS’nin 11. maddesi açısından inceleyecektir (*Balcik ve diğerleri-Türkiye*, başvuru no: 25/02, 29 Kasım 2007). Başvurunun bu kısmı AİHM’nin 9 Aralık 2003 tarihinde *ratione personae* bakımından kabuledilemez sonucuna ulaştığı *Tuncer-Türkiye*, başvuru no: 39861/02 kararında incelediği kısımla esasen aynı olmasa da başvuran hakkında yasadışı bir gösteriye katılmaktan başlatılan soruşturmalar 28 Haziran 2002 tarihinde beraat kararı ile sona ererken başvuranın başvurusunu 6 Haziran 2005 tarihinde sunmasından dolayı AİHM gecikmeli olarak yapıldığı gerekçesi ile sözkonusu kısmı reddetmek durumundadır.

Başvurunun bu kısmının gecikmeli olarak yapıldığı ve AİHS’nin 35. maddesinin 1. ve 4. paragrafları gereğince reddedilmesi gerektiği sonucuna ulaşılmaktadır.

A. Tazminat

Başvuran, 2.000 Euro maddi ve 5.000 Euro manevi tazminat talep etmektedir.

Hükümet, sözkonusu iddialara itiraz etmektedir.

AİHM, tespit edilen ihlalle iddia edilen maddi tazminat arasında bir illiyet bağı görememekte ve sözkonusu talebi reddetmektedir. Buna karşın AİHM, başvurana 5.000 Euro manevi tazminat ödenmesine hükmetmektedir.

B. Yargılama masraf ve gideri

Başvuran, AİHM önünde yapmış olduğu yargılama masraf ve giderleri için 2.260 Euro talep etmektedir. Başvuran ayrıca posta, çeviri ve diğer masraflar için 500 Euro talep etmektedir. Talebini desteklemek için başvuran ücret makbuzu sunmaktadır.

Hükümet, sözkonusu iddianın mesnetsiz olduğu kanaatindedir.

AİHM içtihadına göre, bir başvuran yargılama masraf ve giderlerinin geri ödemesini ancak gerçekliği, gerekliliği ve oranlarının makul yapısı ortaya konduğu sürece elde edebilir. Mevcut davada sahip olduğu unsurları ve yukarıda sözü edilen kriterleri göz önüne alan AİHM, AİHM önündeki yargılama için başvurana 2.260 Euro ödenmesinin makul olacağı kanaatindedir.

C. Gecikme faizi

AİHM, gecikme faizinin Avrupa Merkez Bankası'nın marjinal kredi kolaylıklarına uyguladığı orana üç puanlık bir artış eklenerek belirlenmesinin uygun olacağına hükmetmektedir.

BU GEREKÇELERE DAYALI OLARAK, AİHM, OYBİRLİĞİYLE

1. Başvurunun AİHS'nin 3. ve 13. maddesi kapsamında yapılan şikayetlere ilişkin kısmının *kabuledilebilir* geri kalan kısmının *kabuledilemez* olduğuna;
2. AİHS'nin 3. maddesinin esas bakımında *ihlal edildiğine*;
3. AİHS'nin 3. maddesinin usul bakımından *ihlal edildiğine*;
4. AİHS'nin 13. maddesi kapsamına giren farklı hiçbir sorunun *bulunmadığına*;
5. a) 44/2 maddesi gereğince kararın kesinleştiği tarihten itibaren üç ay içinde, ödeme tarihindeki döviz kuru üzerinden Türk Lirası'na çevrilmek üzere, Savunmacı Devlet tarafından başvurana her türlü vergiden muaf tutularak 5.000 Euro (beş bin Euro) manevi tazminat ve 2.260 Euro (iki bin iki yüz altmış Euro) yargılama masraf ve gideri *ödenmesine*;
b) sözkonusu sürenin bittiği tarihten itibaren ödemenin yapılmasına kadar Hükümet tarafından, Avrupa Merkez Bankası'nın o dönem için geçerli olan faiz oranının üç puan fazlasına eşit oranda basit faiz *uygulanmasına*;
6. Adil tatmine ilişkin diğer tüm taleplerin *reddine*;

KARAR VERMİŞTİR.

İşbu karar Fransızca olarak hazırlanmış ve AİHM'nin iç tüzüğünün 77. maddesinin 2. ve 3. paragraflarına uygun olarak 21 Eylül 2010 tarihinde yazılı olarak bildirilmiştir.